

1

ตรงหน้าเส้นปล่อยตัว

เวลาไม่เคยคอยใครเหมือนเดิม เหลืออีกแค่ไม่ถึงเดือนก็จะถึงวันเปิดร้านโรสไอส์แลนด์แล้ว ถึงจะยังไม่มีลูกค้า แต่ในครัวก็ตกลูกอยู่ในบรรยากาศตื่นเต้นอย่างบอกไม่ถูก ตอนนี้มินจุนกำลังเลือกส้มพลางทำหน้าบึ้งอยู่กลางตลาด

"มันไม่น่าจะหวานนะ"

"ทำไมจะไม่...อ้อ มันก็หวานน้อยไปนิดนึง"

"ถ้าเป็นแบบนี้ ผมจะไปร้านป่าทุตุนะ"

"เอาน่า อย่าเครียดนักเลย มันก็ได้จัดสรรที่นี่นา ยังมีความหวานอยู่บ้าง"

"หวานมากหวานน้อยมันส่งผลกับการทำอาหาร แล้วลูกที่สภาพดีมีบ้างรึเปล่า"

"ขอโทษนะ มันน่าจะเกิดความผิดพลาดระหว่างขนส่งนะ"

คนขายผลไม้ถอนหายใจพร้อมทำหน้ากระอักกระอ่วน สำหรับเขาที่ขายผลไม้มาทั้งชีวิตมองจากภายนอกแยกความแตกต่างแทบไม่ออก

8 ยอดเซฟเทพนักปราง 4

แต่มินจุนกลับมองออกทั้งที่ไม่ได้ลองชิมเลยด้วยซ้ำ มินจุนยื่นกอดอก แล้วถอนหายใจ

"แล้วรับของมาได้ยังไงกัน น่าจะส่งคืนกลับไปซะ วันนี้ผมคงไม่ได้อะไร ไว้พรุ่งนี้ผมมาใหม่ก็แล้วกัน"

"ไม่เอาน่า ลองดูอย่างอื่นก่อนก็ได้นี่"

"ผมไม่ซื้อเพราะถูกยุหรอกนะ เพราะเงินที่จ่ายมันไม่ใช่เงินของผม" มินจุนเดินไปโดยไม่สนใจสีหน้าเสียดายของคนขาย มายาและจัสตินจึงพูดว่า

"โอ้โฮ เซฟ ยอดไปเลยคะ รู้ระดับความหวานทั้งที่ ไม่ได้ชิมด้วย เหรอคะ"

"ถ้าผมเป็นแบบเซฟบ้างก็คงจะดี มีเคล็ดลับอะไรรีเปล่าครับ"

"ตรวจดูจากสี กลิ่น แล้วก็ผิว"

แน่นอนว่ามีระบบเข้ามาเกี่ยวข้องด้วยนิดหน่อย มายาและจัสตินไม่ใช่แค่ภูมิใจในตัวมินจุน แต่พวกเขายังรู้สึกได้หน้าไปด้วย เพราะสามารถพูดได้เต็มปากเลยว่าในบรรดาเดมี่เซฟสี่คนมินจุนเป็นคนที่เก่งเรื่องการจ่ายตลาดมากที่สุด เขาไม่เคยซื้อวัตถุดิบที่ไม่ดีเลยสักครั้ง อย่างเวลาซื้อหอมหัวใหญ่ลิบหัวปกติก็น่าจะต้องมีสักหัวที่สภาพไม่ดี แต่มินจุนสามารถตรวจสอบได้ทั้งหมด ถึงขนาดคนที่อยู่ในครัวเสนอให้มินจุนเป็นคนรับผิดชอบเรื่องจ่ายตลาดไปเลย ซึ่งแน่นอนว่ามินจุนไม่มีทางยอม เพราะการที่ต้องมาตลาดตั้งแต่เช้ามีดีไม่ใช่เรื่องสนุก

ช่วงเวลานี้เป็นกิจวัตรประจำวันที่มายาและจัสตินรอคอยมากที่สุด ไม่ได้เป็นเพราะอากาศตอนเช้ามีดี หรือกลิ่นผลไม้มากมายที่พุ่งออกมา หรือสีฉ่ำที่หลากหลายที่ยังมองแล้วเพลินตามากกว่าสวนดอกไม้ จริงอยู่

ว่าเหตุผลเหล่านั้นก็มีส่วนที่ช่วยทำให้จิตใจปลอดโปร่งอยู่บ้าง แต่
ความสนุกมันอยู่ตรง...

"เห็นมั๊ย เซฟจากเพสโตเพสโตตรงนั้นนะ เมื่อกี้พอเซฟมินจุน
บันเรื่องล้ม พวกเขาก็ไม่ซื้อเหมือนกัน"

"พวกเซฟที่มาจากร้านเกรเซอร์ก็ถึงขนาดเดินตามพวกเราเลย
นะครีบ จะได้เห็นที่เราซื้อหรือไม่ซื้ออะไร"

ความสนุกอยู่ตรงเรื่องพวกนี้นั่นเอง ถ้าหัวหน้าเซฟหรือซูเซฟของ
ร้านเหล่านั้นออกมาตลาดเองก็จะไม่มาเดินตามมินจุนแบบนี้ แต่ถ้า
เป็นพวกเดิมี่เซฟ แค่เดินตามมินจุนก็จะสามารถหลีกเลี่ยงปัญหาและ
สามารถซื้อของคุณภาพดี ๆ กลับไปได้ เรียกได้ว่าเป็นไกด์ในการ
จ่ายตลาดประเภทหนึ่ง มินจุนเป็นคนดังในหมู่พ่อค้าแม่ค้าในตลาด
ไม่ใช่เพราะเขามีประสาทรับรถที่แม่นยำหรือเป็นเซฟของร้านโรสโฮล์แลนด์
แต่เพราะเขารู้สภาพแท้จริงของวัตถุดิบที่แม้แต่พ่อค้าแม่ค้าที่มี
ประสบการณ์มาหลายสิบปียังเกิดความสับสน แล้วจะไม่ให้เป็นที่
กล่าวขานได้ยังไง จริงอยู่ว่าระดับร้านโรสโฮล์แลนด์ไม่มีทางที่คนจาก
ที่นั่นจะไม่เก่ง ถึงอย่างนั้นความใจเย็นและความชำนาญที่ไม่เหมาะกับ
อายุของมินจุนก็ทำให้คนที่มาตลาดด้วยรู้สึกปลื้มใจ ถึงขนาดทำให้รู้สึก
ว่าแต่ละก้าวที่เดินช่างน่าภาคภูมิใจ จัสตินขับรถกลับร้านเหมือนทุกครั้ง
เขาพูดด้วยน้ำเสียงสนุกสนานว่า

"เวลามาตลาดกับเซฟผมสนุกแล้วก็ไม่เหนื่อยเลยครีบ เหมือนมา
กับดารา"

"คิดจะเป็นเซฟก็อย่าบ่นว่าการมาจ่ายตลาดเป็นเรื่องเหนื่อยหรือ
ลำบาก ตลาดก็เหมือนสวนสนุก ยิ่งเวลาเจอวัตถุดิบที่ดีและแปลกใหม่
ก็จะรู้สึกเหมือนได้มาเที่ยว"

"แต่ผมไม่ได้สลับก้นมาเหมือนเดมี่เซฟนี่ครับ ผมต้องมาตลอด ถึงแม้ว่าจะจะเป็นของที่ดูน่าอร่อยแค่ไหนก็ต้องมีเบื่อบ้างแหละ"

"ผู้ฝึกหัดน้อยนะ ถ้าผ่านการเป็นเซฟฝึกหัดไปก็คงจะสบายขึ้น"

มินจุนมองอย่างเข้าใจ สมัยที่เขาเป็นเซฟฝึกหัดก็เคยมีชีวิตการทำงานที่แย่มากมาก่อนเหมือนกัน จึงเข้าใจว่าจัดสินกำลังตกอยู่ในสถานการณ์แบบไหน ระดับหัวหน้าเซฟมีแต่เรื่องให้ต้องปวดหัว สำหรับเซฟฝึกหัดก็จะยุ่งอยู่กับการใช้แรงเพราะต้องคอยทำงานเล็กๆ น้อยๆ สารพัดอย่าง

พอเห็นมินจุนแบบนั้น มายาก็คิดขึ้นได้ ถึงแม้ว่าตัวเองต้องมารับผิดชอบอาหารโมเลกุลาร์ แต่การที่ได้มาเป็นผู้ช่วยของมินจุนก็เป็นเรื่องที่ดี เพราะมินจุนใจดีแต่ไม่อ่อนแอ เด็ดขาดแต่ไม่หยาบคาย มักจะไฟกัสอยู่แต่การทำอาหาร ไม่สนอะไรที่อยู่นอกเหนือจากเรื่องอาหาร และยิ่งไปกว่านั้นเขาไม่ปฏิบัติกับคนรอบข้างอย่างไร้ความคิด แม้ว่าเดมี่เซฟคนอื่นจะไม่ได้แตกต่างอะไรกันมากในเรื่องนั้น แต่กรณีของมินจุนเห็นได้ชัดเจนว่าเขาพยายามคิดในมุมมองของอีกฝ่ายไม่อย่างนั้น เวลาที่เธอบ่นอะไร คนอื่นๆ ก็คงไม่พูดว่า 'ถึงยังไงเธอก็เป็นผู้ช่วยของเซฟมินจุนนี่' หรือก

เมื่อกลับมาถึงห้องครัวก็ต้องเริ่มทำงานเลย พอบอกว่าเป็นอาหารโมเลกุลาร์คนก็มักจะคิดถึงอุปกรณ์หน้าตาทันสมัยต่างๆ แต่จากที่มายาได้เจอมา มันคือการที่ต้องจัดการกับวัตถุดิบชนิดพิเศษมากกว่าเรื่องเครื่องไม้เครื่องมือ เช่น วุ้น เดกซ์โทรส* เลซิธิน** ทาปิโอก้า

* เดกซ์โทรส (Dextrose) เป็นชื่อที่ใช้เรียกผลึกน้ำตาลกลูโคส (Glucose) ซึ่งเป็นน้ำตาลโมเลกุลเดี่ยว นิยมนำมาใช้เป็นสารให้ความหวานในอาหารและขนม

** เลซิธิน (Lecithin) คือไขมันชนิดหนึ่งที่จำเป็นต่อร่างกาย ในการทำอาหารแนวโมเลกุลาร์มักเอาเลซิธินมาเป็นตัวอิมัลซิไฟเออร์ (Emulsifier) หรือเป็นตัวประสานระหว่างของเหลวสองชนิด

มอลโทเดกซ์ทริน* โซเดียม ซิเตรต** ต้องคอยตรวจสอบสถานะของแป้งหรือเยลลี่ที่ผสมสิ่งต่างๆ เหล่านั้นเอาไว้ตลอดเวลา ถ้าทำแค่นี้ก็ถือว่าไม่ได้ยุ่งยากอะไร แต่ต้องนำวัตถุดิบที่เตรียมไว้เหล่านั้นไปแปรรูปแล้วนำไปทำอาหาร นี่จึงเป็นงานที่ค่อนข้างยุ่งยากทั้งร่างกายและสมอง ตอนนี้อย่างขนาดนี้ แล้วถ้าร้านเปิดจะขนาดไหน

ในระหว่างที่เตรียมตัวเปิดร้านก็มีอีกสิ่งที่มาหาเพิ่งได้เรียนรู้ นั่นก็คือเดมี่เซฟไม่รู้จักเห็นดักเห็น้อย ในระหว่างทำอาหารพวกเขาไม่ละความสนใจไปไหนเลย เห็นได้ชัดว่าทুমเทสมาธิทั้งหมดที่มีลงไปกับการทำอาหาร จึงเป็นเรื่องช่วยไม่ได้ที่พวกผู้ช่วยจะได้รับแรงกระตุ้นและทুমเทกันมากกว่าเดิม

"มายา ลองชิมนี้หน่อย"

มินจุนพูดพร้อมยื่นจานที่มีเส้นใสๆ เคลือบด้วยผงสีขาวๆ และมีตะไคร้กับผักชีวางอยู่ข้างบน

"อะไรหรอคะ"

"ก๋วยเตี๋ยวแบบไทยกับน้ำซุปลูกวัวที่เอาไปทำเป็นครีมก่อน จากนั้นก็ทำให้เป็นผงแล้วโรยลงไป มันยังไม่สมบูรณ์หรอกนะ แต่ลองชิมรสชาติดูหน่อยสิว่าเป็นยังไงบ้าง"

"ยินดีเลยคะ"

แม้ปากจะบอกว่ายินดี แต่สีหน้าดูกระอักกระอ่วนมาก เพราะอาหารโมเลกุลาร์ของมินจุนมักจะคาดไม่ถึงเสมอ ซึ่งก็หมายความว่ามันอยู่ระหว่างนรกกับสวรรค์ไงล่ะ มายาหลับตาปีแล้วตักก๋วยเตี๋ยว

* ทาปิโอก้า มอลโทเดกซ์ทริน (Tapioca Maltodextrin) อธิบายง่ายๆ คือแป้งสตราชนิดหนึ่งซึ่งทำมาจากมันสำปะหลัง มักใช้ในผลิตภัณฑ์อาหารเพื่อสุขภาพและในผลิตภัณฑ์อาหารแห่งประเภทอาหารผง

** โซเดียม ซิเตรต (Sodium Citrate) ก็คือเกลือที่มีทั้งรสเปรี้ยวและรสเค็ม ใช้ในการแต่งรสอาหาร รวมทั้งใช้เป็นสารกันบูด

ใส่ปาก และตอนนั้นเองตาที่หลับอยู่ก็ค่อยๆ ลืมขึ้นอย่างช้าๆ พร้อมความประทับใจที่ปรากฏขึ้นมาบนใบหน้า มาอย่างต่อเนื่องแล้ววกกลับไป จากนั้นก็ปรบมือ

"ว้าว! มันดีเลย ดีที่สุด! ในบรรดาอาหารที่ทำให้กินในช่วงนี้เลยล่ะ"

"หรือ"

"ถ้าจะมีอะไรที่ยังขาดไปก็คงจะเป็นความกลมกล่อมของผงน้ำซุปล้มันยังไม่ค่อยเข้มข้นมากเท่าไร"

มินจุนพยักหน้ารับ สิ่งที่เขาให้ความสนใจในช่วงนี้ก็คือเรื่องน้ำซุปลความแตกต่างระหว่างตะวันออกกับตะวันตกก็อยู่ในน้ำซุปลเหมือนกัน แต่ตะวันออกส่วนใหญ่จะกินในรูปแบบน้ำซุปลเลย แต่แถบตะวันตกมักจะอยู่ในรูปของครีมซุปลเบสหรือพวกเดมิกลาซซอส ปัญหาก็คือทั้งสองแบบเป็นการทำที่ทั้งยากและต้องอาศัยความเอาใจใส่มาก อาจจะมีคนคิดว่าทั้งเดมิกลาซซอสและน้ำซุปลเป็นอาหารที่พื้นๆ แต่ความจริงแล้วการที่จะทำให้ออกมาได้ดีไม่ใช่เรื่องง่ายเลย ดูอย่างพวกร้านข้าวต้มเนื้อในเกาหลียังต้องทุ่มเวลาทั้งชีวิตเพื่อให้ได้รสชาติน้ำซุปลที่ดีเยี่ยม เขาไปโคเรียนทาวน์จนได้พบกับร้านข้าวต้มเนื้อที่อร่อยหลายร้าน และเขาก็รู้สูตรน้ำซุปลของร้านพวกนั้นทั้งหมด แต่ปัญหาก็คือข้าวต้มเนื้อส่วนใหญ่ต้มโดยการใส่เนื้อวัวปริมาณมากลงไป และยังคงมีคนคอยเคี้ยวตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงอีกด้วย

"นี่คือสิ่งที่ช่วงนี้นายเอาแต่ทุ่มเทรีเปลา"

เสียงราฟาเอลดังมาจากด้านหลัง เขาใช้ส้อมมันววนเส้นก๋วยเตี๋ยวเข้าปาก จากนั้นก็พยักหน้าแล้วพูดว่า

"รสชาติดี แต่ไม่เข้มข้น"

"น่าจะไม่ได้ให้เวลากับน้ำซุปลมากพอครับ"

"ใช้น้ำซุ๊ปที่ขายตามท้องตลาดนั้นหรือ"

"เปล่าครับ ผมเคียวเอง คิดว่าทำเองน่าจะดีกว่า"

"ถ้าทำรสชาติประมาณนี้สู้ใช้น้ำซุ๊ปแบบที่ขายตามท้องตลาดดีกว่า จะไปดูถูกของที่ขายตามท้องตลาดไม่ได้หรอก พอเห็นว่าเป็นสินค้าที่มาจากโรงงานคนก็ชอบคิดว่ามันก็เหมือนๆ กันหมด แต่ของที่ทำออกมาด้วยใจก็มีมากกว่าที่คิดนะ"

"เรื่องนั้นผมรู้ครับ แต่ถึงยังไงก็คิดว่าลูกค้าที่ทานอาหารที่นี่คงอยากให้เราทำทุกอย่างเองนะครับ"

"อืม เรื่องนั้นมันก็จริง ถ้าอย่างนั้นทำไมไม่ลองทำดูละ ฉันอนุญาต"

มินจุนมองราฟาเอลเหมือนไม่เข้าใจ ราฟาเอลจึงหัวเราะแล้วพูดว่า

"น้ำซุ๊ปนั้นไงละ ลองทำขึ้นมาเองสิ"

"คิดอยู่แล้วเชื่อว่าทำไมถึงไม่ค่อยได้เจอ เพราะมันแต่มานั่งทำเรื่องบ้าๆ อยู่นี่เอง"

ภายในครัวมีแค่มินจุน คาย่า และแอนเดอรัลสัน คาย่ากำลังมองมินจุนด้วยสายตาไม่อยากจะเชื่อ

"ฉันเคยอยากลองทำดูสักครั้ง เพราะฉันไม่เคยทำสโลว์ฟู้ดด้วยตัวเองแบบจริงจังเลย"

"แต่มันก็ต้องมีขอบเขตบ้างสิ ใ้ชว่าอยากไปอวกาศแล้วจะได้ขึ้นยานอวกาศกันจริงๆ สักหน่อยนี่"

"มันก็ไม่ได้ถึงขนาดนั้น..."

"เฮ้อ! ฉันไม่รู้จะห้ามนายยังไงแล้ว"

คาย่ากระโดดขึ้นไปนั่งลงบนเคาน์เตอร์ทำอาหาร แอนเดอรัลสันจึงขมวดคิ้ว

"น้ำมันคาน์เตอร์ของฉันนะ"

"ตายแล้ว ขอโทษด้วยนะกันของฉัน ฉันทำเธอเลอะอะไรก็ไม่รู้"

คายนารีบกระโดดลงมาแล้วปิดกั้นตัวเอง ระหว่างนั้นมินจุนก็
ถอนหายใจ

"ถ้าทั้งสองคนจะเป็นแบบนี้กันก็กลับไปเถอะ น้ำมันก็ตักแล้วด้วย"

"เดี๋ยวพอลงกลับไปที่ห้องอีก"

"มีใครที่ทำอาหารแล้วเหงาด้วยหรือ"

มินจุนตอบด้วยน้ำเสียงเรียบเฉยแล้วตักน้ำมันที่ลอยขึ้นมาจาก
น้ำซุปรูที่เดือด คายนารีบยื่นหน้าเข้าไปใกล้ต้นคอของมินจุน

"กลิ่นเนื้อจะต้องติดอยู่ในครีวแน่ๆ แล้วนี่ต้องต้มนานแค่ไหนหรือ"

"ยี่สิบสี่ชั่วโมง"

"จะต้องอยู่แบบนี้ไปตลอดเลย? เดียวก็ไม่สบายกันพอดี"

"ระหว่างนั้นก็พักเป็นระยะได้ ลึกครั้งละสิบนาที"

"ลำบากลำบากขนาดนี้เพื่อน้ำซุปรูก็ช่วยเตรียมหัตถ์จรรยหนึ่งหม้อ"

"...เล่นพูดแบบนี้ ทำเอาฉันหมดแรงเลย"

พอมินจุนยิ้มอย่างห่อเหี่ยว คายนาก็ช่วยนวดต้นคอของมินจุน
ระหว่างนั้นแอนเดอร์สันก็พูดขึ้นมาว่า

"เรื่องทำอาหารเอาไว้ก่อน ว่าแต่พวกเราจะต้องเริ่มทำสัญญา
เช่าบ้านได้แล้วนะ"

"ตัดสินใจกันได้แล้วหรือ"

มินจุนถามโดยไม่ละสายตาจากน้ำซุปรู ตอนนี้มีตัวเลือกอยู่
สองแห่ง แห่งแรกก็คือเบเวอร์ลีฮิลล์ อีกแห่งก็คือเวสต์ฮอลลีวูด แห่งแรก
อยู่ใกล้กับโรสไฮล์แลนด์ ส่วนอีกแห่งอยู่ใกล้กับร้านอาหารแกรนด์เซฟ
ที่คายนางาน แต่ก็ไม่ใช่ระยะทางที่แตกต่างอะไรกันมาก คายนารู้ว่า

"ฉันชอบเบเวอร์ลีฮิลล์"

"ทำไมล่ะ"

"ก็เพราะในฮอลลีวูดมีคนบ้าๆ เยอะนะสิ"

พอจะเข้าใจว่าค้ายากำลังหมายถึงอะไร เนื่องจากมีพวกศิลปินจากหลากหลายสาขารวมตัวกันอยู่ จึงทำให้ผู้คนแถบฮอลลีวูดมีความแปลกอย่างเห็นได้ชัด แอนเดอร์สันจึงพูดว่า

"แต่รู้ไหมที่บ้านแถวเบเวอร์ลีฮิลล์มีมาสเตอร์เบดรูมและเบดรูมธรรมดาอยู่อย่างละห้อง"

"ฮู้"

ราคาบ้านแถวเบเวอร์ลีฮิลล์แพงมาก ด้วยเงินเดือนของพวกเขา คงยากที่จะหาบ้านที่มีสามห้องนอนได้ นั่นก็หมายความว่าต้องมีสองคนใช้มาสเตอร์เบดรูมด้วยกัน แอนเดอร์สันยกไหล่แล้วพูดว่า

"ถ้าฉันก็เหลือแค่ปัญหาเดียว ใครจะใช้มาสเตอร์เบดรูม เธอกับมินจุนหรือฉันกับมินจุน?"

"ถามคำถามอะไรไม่เข้าท่าเลย"

ค้ายามองแอนเดอร์สันเหมือนเขากำลังพูดจาไร้สาระ แอนเดอร์สันจึงหรีตา

"ทำไมล่ะ เพราะคำตอบมันชัดเจนอยู่แล้วนั่นหรือ"

"แน่นอนสิ ฉันนะ..."

"เดี๋ยวก่อน"

แอนเดอร์สันยกมือขึ้นแล้วมองไปที่มินจุนที่กำลังยืนอยู่ตรงหน้าหม้อ

"ไหนสองคนลองตอบมาพร้อมกันซิว่าใครจะเป็นคนที่ได้ใช้ห้องเดียวกับมินจุน เรามาดูกันว่าแฟนผู้เลอค่าของเธอจะคิดแบบเดียวกัน

รีเปล่า"

"นายคิดว่าความคิดของฉันกับมินจุนจะไม่เหมือนกันงั้นหรือ"

"ธรรมดาคนเรามักจะคิดไม่เหมือนกันนี่"

คาย่าจ้องแอนเดอर्सันอย่างไม่พอใจ แอนเดอर्सันจึงยิ้มมุมปาก
ก่อนจะพูดด้วยน้ำเสียงถากถางเล็กน้อย

"มาพนันกันมัยละ แต่ถ้าไม่มั่นใจก็ไม่ต้อง"

"ฉันมั่นใจมากต่างหาก จัดมาเลย"

"ดี แล้วจะพนันด้วยอะไรดีละ"

คาย่าทำท่าทางครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วไม่นานก็พูดขึ้นมาด้วย
น้ำเสียงมั่นใจ

"ล้างจาน ไม่สิๆ ล้างจาน ทั้งชยะ แล้วก็ทำความสะอาดด้วย
ทั้งหมดเลยเป็นไง"

"ระยะเวลา"

"ตลอดระยะเวลาที่อยู่ด้วยกัน"

คาย่าจ้องแอนเดอर्सันด้วยสายตาทำทนาย จนแอนเดอर्सันถึงกับ
งงว่าทำไมคาย่าถึงมั่นใจมากขนาดนั้น แล้วแอนเดอर्सันก็พูดว่า

"จะนับถอยหลังนะ ทั้งสองคนให้ตอบมาพร้อมกัน ถ้าตอบว่าฉัน
ใช้ห้องเดียวกับมินจุนให้พูดว่าส้อม ถ้าตอบว่าพวกเขาใช้ห้องเดียวกัน
ให้พูดว่าช้อน เข้าใจมั๊ย...สาม สอง หนึ่ง!"

"ช้อน!"

"ส้อม!"

คำตอบเป็นคนละอย่าง มินจุนและคาย่าหันมองหน้ากัน คาย่า
จ้องมินจุนด้วยสายตาขุ่นเคือง เพราะมินจุนตะโกนว่าส้อม ส่วนคาย่า
ตะโกนว่าช้อน มินจุนจึงหันไปมองทางอื่นเพราะไม่อยากจะสบสายตา

คุณั้น

"ไม่อยากจะเชื่อเลย อะไรงั้นเนี่ย มินจุน นี่มันใช่หรอ นายชอบ
เจ้าโย่งนั่นขนาดนั้นเลยหรอ"

"เปล่า ไม่ใช่อย่างนั้น ก็ฉันไม่รู้ أنهاจะตอบแบบนี้"

"มันแน่นอนอยู่แล้วนี่ เราเป็นแค่เพื่อนกันหรือไง เราเป็นคู่รักกันนะ!
อยู่คนละห้องไม่แปลกกว่าหรอ!"

"ฮะ ฉันต้องตักฟองออกจากชุป"

"ยังจะนึกถึงเรื่องชุปอีก!"

มินจุนเอาแต่ตักฟองที่ลอยขึ้นมาออกจากน้ำชุปโดยแกล้งทำเป็น
ไม่ได้ยิน ระหว่างนั้นแอนเดอร์สันก็ยิ้มเยินซาใส่ค้าย่าที่กำลังพืดพืด

"ฝากด้วยนะ ล้างจาน ทำความสะอาด และทิ้งขยะ ยอดเลย
ขยันมากๆ"

"จะให้ทำจริงๆ นะ?"

"แล้วจะให้ทำหลอกๆ หรือไง คงจะไม่ผิดคำสัญญาที่ตัวเอง
เป็นคนพูดหรงกะ อืม แต่มันก็คงขึ้นอยู่กับใจของเธอด้วยแหละ ถ้า
ไม่อยากจะทำก็ไม่ต้องทำก็ได้ ฉันคงไม่ตำหนิความใจเสาะของเธอหรอก"

"ยังไม่" ได้ผิดคำพูดสักหน่อย อย่ามาพูดมั่วๆ ว่าใจเสาะนะ ฉัน
สู้คนเก่ง!"

"หรอ เก่งจังเลยเนอะ ดีแล้วที่ไม่คิดจะผิดคำพูด ฝากด้วยละ
คุณแม่บ้าน"

ค้าย่ายกหมัดขึ้นมา แต่แอนเดอร์สันหันหลังแล้วเดินไปอย่าง
ไม่สนใจ

"ฉันไปก่อนนะ ง่วงไม่ไหวแล้ว"

"คนทรยศ หนีไปคนเดียวแบบนี้ได้ไง"

"ฉันไม่ได้เป็นคนสั่งให้เขาต้มน้ำชุปสักหน่อย เขาทำเองต่างหาก"
แอนเดอร์สันพูดด้วยน้ำเสียงเด็ดขาดแล้วเดินออกจากครัวไป
คยาจึงทำปากยื่นก่อนลากเก้าอี้มานั่ง

"พวกใจแคบ ต่อไปคงได้เจอผู้หญิงที่ใจแคบเหมือนกับตัวเอง
นั่นแหละ"

"เราคงอยากปล่อยให้เราสองคนได้อยู่ด้วยกันล่ะมั้ง"

"เซอะ ฉันน่าจะเป็นฝ่ายทำแบบนี้มากกว่านะ คุณโซมินจุน
ผู้มีระดับและเย่อหยิ่งของเราบอกว่าอยากอยู่ห้องเดียวกับแอนเดอร์สัน
แต่ไม่อยากอยู่กับฉัน"

"ทำไมพูดแบบนี้ล่ะ ก็รู้ว่าฉันไม่ได้คิดแบบนี้"

"ไม่รู้หรอก"

คยายกมือวางบนพนักเก้าอี้แล้วทำบ่นพึมพำด้วยน้ำเสียงหดหู

"ล้างจาน ทำความสะอาด ทิ้งขยะ..."

เธอพูดซ้ำไปซ้ำมาจนมินจุนถึงกับถอนหายใจ

"เดี๋ยวฉันช่วยเอง ไม่ต้องห่วงหรอก"

"ไม่ต้องช่วยหรอก ฉันเป็นคนแพ้อะไร ฉันก็ต้องรับผิดชอบเอง"

"งั้นก็ตามใจ"

มินจุนตอบกลับอย่างไม่ลังเลเลยสักนิด คยาจึงจ้องต้นคอ
ของมินจุนด้วยสายตาไม่พอใจ ะหว่างนั้นมินจุนก็พูดโดยที่ไม่ได้
หันกลับมามองว่า

"ถ้าจะจ้องกันขนาดนี้แล้วพูดแบบนี้ทำไม"

"อะไรกัน ฐู่ไต้ยั้งไงว่าฉันกำลังจ้องอยู่"

"คิดว่าฉันไม่รู้จักคยา โลดส์ดีพองั้นหรือ"

คยาอมองมินจุนอยู่เงียบๆ เขาไม่ได้กำลังทำอาหารพิเศษอะไร

แต่กำลังต้มน้ำซุ๊ปและคอยตักฟองออกอย่างใส่ใจเท่านั้นเอง แต่ทำไมภาพด้านหลังของเขาถึงได้ดูดี คุณ่าหลงใหล และดูน่าอัศจรรย์ขนาดนี้

"ในฐานะเซฟฉันประสบความสำเร็จแค่ไหนกันนะ"

"สงสัยไปก็เท่านั้นแหละ ยังไม่ใช่เวลาที่เราสองคนจะมานั่งคุยกันเรื่องความสำเร็จหรอก"

"ฉันไม่ได้พูดถึงความสำเร็จที่มันใหญ่โตอะไร แต่ฉันรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังดีต่อกว่าคนอื่นนะ พวกนายได้ทำงานในครัวทั้งหมด แต่ฉันกลับใช้เวลาอยู่นอยู่ในห้องอาหารมากกว่าในครัวซะอีก ออกมายืนให้คนเห็นหน้า ถ่ายรูป แจกลายเซ็น ต้องทนฟังคำชมเรื่องสูตรอาหารที่ฉันมีส่วนร่วมแค่เล็กน้อยอย่างหน้าไม่อาย ฉันรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นพวกสิบแปดมงกุฎเลย"

มือของมินจุนชะงักไป แต่เขาก็ไม่ได้หันกลับไปมอง เขาสามารถดึงเธอเข้ามาอกอดเพื่อปลอบใจได้ แต่ก็ไม่ได้ทำแบบนั้น เพราะมันเหมือนกับการเดินเข้าไปกระซิบใส่คนที่กำลังป่วยเป็นหวัดว่า 'ความจริงแล้วหวัดไม่ใช่โรค เธอจะไม่ได้ป่วยหรอก' แต่ถ้ามันจำเป็นก็ต้องตัดเนื้อร้ายทิ้งไป ในใจของเขาหยิบมีดขึ้นมารอไว้แล้ว

"คาย่า เธออดอดใจเรื่องอะไรกันแน่ เรื่องที่ไม่ได้อยู่ในครัว หรือเรื่องหนึ่งปีที่ต้องใช้ชีวิตเหมือนหุ่นเชิดของแกรนด์เซฟ?"

"ทั้งสองอย่าง"

"แล้วทำไมถึงอดอดใจล่ะ"

"ก็บอกแล้วไง ตอนนี้นะฉันไม่ใช่ทั้งดาราและไม่ใช่ทั้งเซฟ มันครึ่งๆกลางๆ นะ สู้ได้เข้าวงการบันเทิงไปเลยแบบโคลอี้ยังดีกว่า แต่ตอนนี้ฉันกลับไม่ใช่อะไรเลยสักอย่าง ไม่สิ ไม่ได้ทำอะไรเลยมากกว่า ฉันไม่ชอบแบบนี้เลยจริงๆ"

มินจุนค่อยๆ เทฟองออกจากกระบวยก่อนจะพูดขึ้นมาว่า

"คาย่า เธอเป็นเซฟที่เก่งกว่าที่เธอคิด เธอบอกว่าสูตรอาหารของเธอไม่สมบูรณ์แบบจึงถูกนำไปปรับปรุง และยังบอกว่าตัวเองขาดความสามารถในการเป็นหัวหน้าเซฟด้วย ซึ่งมันก็เป็นเรื่องธรรมดาที่เราทำได้ไม่ดีพอ ถ้าในตอนนี้อะไรจะต้องทำอะไรล่ะ"

"อะไรคือต้องทำอะไร"

"สุดท้ายสิ่งที่เธออยากทำก็คือการทำอาหาร ถ้าฉันก็ขัดเกลามือของเธอสิ แก้วไขสูตรอาหาร ค้นคว้าเพิ่มเติม พยายามเพื่อทำหน้าที่ให้เต็มที่ในฐานะหัวหน้าเซฟจริงๆ ไม่ใช่แค่ในนาม ทำให้ครัวกลายเป็นครัวของเธอ ต่อให้ทำไม่สำเร็จ แต่ยังไงความพยายามเหล่านั้นก็น่าจะนำผลที่น่าพอใจมาให้เธอได้บ้าง ตอนนี้อะไรก็ได้ทำแบบนั้นอยู่รึเปล่านั้น"

คาย่าไม่ตอบเพราะเธอไม่ได้กััดฟันสู้และพยายามแบบที่มินจุนพูดเลย มินจุนจึงพูดต่อ

"ถ้าไม่ขึ้นสู้กับแชมป์ก็ไม่สามารถชิงเข็มขัดแชมป์มาได้หรอกนะ คาย่า เธอลองทำดูก่อนแล้วค่อยบ่น ให้ถูกแชมป์ัดจนน่วมก่อนแล้วจึงค่อยร้องไห้อย่างเต็มที่ ถ้าถึงตอนนั้นฉันจะปลอบใจเธอเต็มที่เลย แต่ไม่ใช่ตอนนี้ คาย่า ฉันไม่ชอบการหลังน้ำตาโดยที่ไม่ได้ลองพยายามหรอกนะ"

"ฉันก็ไม่ได้ร้องไห้"

"ใช่ เธอต้องไม่ร้อง"

คาย่าลุกขึ้นแล้วแนบตัวขบที่หลังของมินจุน มือทั้งสองข้างสอดเข้าไปใต้รักแร้แล้วโอบรัดร่างนั้นไว้จนแน่น ก่อนจะกระซิบด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา

"นายชอบดูแบบนี้ตลอดเลย"

"ก็อย่าทำตัวเป็นเด็กๆ สิ"

"ฉันยังเด็กอยู่นี่นา อายุแค่สิบกว่าปีเอง"

"ถ้าเธอพูดแบบนั้น ฉันก็ไม่มีอะไรจะพูดต่อ"

มินจุนวางกระบวยลงแล้วหันไปจับหน้าผากของคาย่าเบาๆ
ก่อนจะยิ้มกว้าง

"ฉันน่าจะไปเป็นครูนะ"

คาย่ายิ้ม

"สุดท้ายก็ต้องเลิกเป็นครูแล้วมาเป็นเซฟอยู่ดี"

รู้สึกหนักตัวไปหมดไม่รู้สึกรู้ว่ากำลังหายใจหรือกำลังขยับนิ้ว ไม่มีอะไรชัดเจนเลยสักอย่าง เธอเหมือนลืมนตาขึ้นมาได้ครู่หนึ่งแล้วก็หลับลงอีกครั้ง เปลือกตาหนักอึ้งด้วยความมึนงงจนพอได้สติก็เห็นโลกที่มีมิติอีกครั้ง ขณะที่หลุดพ้นจากความกำกึ่งว่าเป็นความฝันหรืออาการผีอำ ดวงตาของคาย่าก็มองเห็นใบหน้ากลมของเอลล่าที่กำลังจ้องมองตาแป๋ว

"เอลล่า...ทำไมเธอถึงมาอยู่ที่นี่ได้ล่ะ"

คาย่าถามด้วยน้ำเสียงที่ทั้งเพสียงทั้งง่วง แต่เอลล่ากลับทำท่าบ๊อดมอย่างไว้ตัว แล้วกอดตุ๊กตาที่โคลอ้อเซ็นชื่อให้ไว้แนบอก

"ก็โรงเรียนอนุบาลเลิกแล้วไง ถึงได้มาอยู่ที่นี่"

"โรงเรียนอนุบาล? ยังเข้าอยู่เลย โรงเรียนเลิกแล้วหรือ"

"ไม่ใช่เช้า กลางวันแล้ว"

คำตอบของเอลล่าทำให้คาย่ารีบร้อนหยิบมือถือออกมาจากกระเป๋า แต่มือถือแบตช์หมดไปแล้ว คาย่าจึงหันไปมองเอลล่าหน้าตาตื่น

"เอลล่า เธอมีมือถ้อมั้ย"

"เด็กอนุบาลจะมีมือถือได้ยังไงกัน"

"แล้วนาฬิกาล่ะ"

"ไม่มี รู้แต่ว่าเลยสองโมงแล้ว"

ค้าย่ายกมือก่ายหน้าผากแล้วถอนหายใจ สายแล้ว เสียงของมินจุนที่บอกให้เธอลองพยายามยังคงก้องอยู่ในหูอย่างชัดเจน แต่วันแรกก็เป็นแบบนี้ซะแล้ว คาย่าลุกขึ้นมาด้วยสีหน้าหดหู่ การไม่ได้นอนจนเช้าเป็นเรื่องที่เกินตัวไปจริงๆ เธอแค่พับตัวลงบนโต๊ะเพื่อจะจับสักหน่อยเท่านั้นเอง ทำไม่ถึงได้มาตื่นอยู่ที่โซฟา干什么นะ หรือว่ามินจุนเป็นคนพาเธอมาอนตรงนี้?

"มินจุนทำอะไรอยู่เหรอ"

"ทำอาหาร"

"ยังทำอยู่อีกเหรอ"

คาย่าทำหน้าที่เป็นห่วง เดียวก่อนนะ เธอได้นอนนานขนาดนี้แต่ยังรู้สึกเพลียอยู่เลย แล้วเขาจะอ่อนเพลียขนาดไหนกัน เธอไม่ได้โกรธที่เขาไม่ปลุก เพราะสุดท้ายการจะตื่นหรือไม่ตื่นก็อยู่ที่ตัวเธอเอง

พอเดินออกมาจากสวนออฟฟิศเธอก็ได้กลิ่นน้ำซุปรหอมมันลอยมาแตะจมูก ไม่มีกลิ่นสาบจนน่าแปลกใจ...ความจริงอาจไม่ใช่เรื่องแปลกก็ได้ เพราะเขาคอยตักน้ำมันและสิ่งเจือปนออกตลอดเวลา เธอรู้ว่าการใส่ใจมากขนาดนั้นต้องใช้แรงกายมากแค่ไหน เธอจึงอดเป็นห่วงเขาไม่ได้

"อ้อ สวัสดีครับ เซฟคาย่า"

"สวัสดีค่ะ"

คาย่าตอบกลับการทักทายของพวกเขาเซฟด้วยหน้าตาบึ้งตึงเหมือน

เช่นเคย พอเดินตรงเข้าไปในครัวก็เห็นมินจุนอยู่ตรงที่เดิม หันมามองเธอ พร้อมส่งรอยยิ้มที่อ่อนล้ามาให้

"อ้อ คาย่า ตื่นแล้วเหรอ"

"นี่นายไม่ได้นอนเลยเหรอ"

"ไม่เป็นไรหรอก แค่นี้สบาย ฉันติดตอตื่นสังกัดให้แล้วนะว่าเธอ ไม่ค่อยสบาย น่าจะต้องพักหน่อยนะ"

"ปัญหาในตอนนี้นั้นไม่ใช่เรื่องของฉันสักหน่อย นายน่าจะทำทาง เหมือนคนที่กำลังจะล้มพับไปได้ทุกเมื่อเลยนะ"

น้ำเสียงของคาย่าเจือความโกรธเล็กน้อย ราฟาเอลที่ยืนอยู่ข้างๆ จึงหันไปกระซิบที่ข้างหูของเจเน็ตว่า

"เป็นอย่างที่เขาสื่อกันจริงๆ มินจุนคงจะโดนกดแบบนี้ไปตลอด แน่เลย"

"ไม่รู้สิคะ ฉันคิดว่าตรงกันข้ามนะ"

"ตรงกันข้าม?"

เจเน็ตมองคาย่ากับมินจุนแทนคำตอบ มินจุนกำลังยิ้มอย่าง อ่อนโยนพร้อมจับคายนั่งลงข้างๆ

"เอาไว้ค่อยโกรธทีหลังนะ มาลองชิมนี้ดูก่อน ท้องว่างก็กินได้ ไม่เป็นไร ฉันทำน้ำซุปรูปเป็นรูปร่างขึ้นมา ซ้ำในใส่นี้อ้วนตัวที่ห่อด้วย ลาซานญา ประรสด้วยผงจันทร์เทศกับเกลือหิน ลองกินดูสิ"

คาย่าทำตาเป็นประกายด้วยความคาดหวังพร้อมอ้าปากกินสิ่งที่ มินจุนป้อน มันเป็นรสชาติและสัมผัสที่แปลกใหม่ รูปร่างเหมือนลูกบอล ที่เต่งตึง แต่กลับไม่เหมือนเยลลี่เลยสักนิด ต้องบอกว่าเหมือนน้ำที่มี รูปร่างมากกว่า พอน้ำซุปละลายในปากอย่างนุ่มนวล สัมผัสหนึบๆ ของ เนื้อวุ้นที่ถูกห่อไว้ด้วยลาซานญาและรสชาติที่เข้มข้นก็รอดใจออกมา

แต่สิ่งที่เข้มข้นยิ่งกว่าก็คือรสชาติของน้ำซूप เพียงแค่ใช้เวลาและความใส่ใจก็ทำออกมาได้แบบนี้ มีรสชาติตะวันออกและตะวันตก หลอมละลายรวมกันอยู่ เนื้อวุ้นและลาซานญาก็มีรสชาติกลมกล่อม จนถึงขีดสุด คาย่าถึงขนาดลืมนึกถึงความกังวลไปครู่หนึ่งแล้วเอ่ยปากชมออกมา

"เอาลงเมนูได้เลยนะเนี่ย อาจจะต้องพัฒนาเพิ่มอีกนิดหน่อย แต่ว่า...ดีจริงๆ"

"เอาลงเมนูคงจะยาก ทำน้ำซूपแบบนี้ทุกวันเห็นจะไม่ไหว"

"ก็จริง ถ้างั้นแล้วทำทำไมล่ะ ถ้าเอาลงเมนูไม่ได้"

มินจุนหัวเราะออกมาเบาๆ แทนคำตอบ คาย่าขมวดคิ้ว

"หัวเราะทำไม"

"เมื่อวานยังบอกว่าฉันทุ่มเทกับเรื่องไร้สาระอยู่เลย ตอนนี่กลับมาเสียชีวิตที่เอาลงเมนูไม่ได้ มันไม่ตลกเหรอ สุดท้ายผลที่ออกมาก็เป็นที่น่าพอใจพอๆ กับความใส่ใจและเวลาที่ทุ่มเทลงไป"

คาย่าคิดทบทวนคำพูดนั้นอยู่หนึ่งๆ เป็นเพราะเมื่อวานได้คุยกัน เยอะจึงไม่รู้สึกรู้ว่าคำพูดนั้นฟังดูผิวเผิน เธอจึงพูดด้วยน้ำเสียงจริงจังว่า

"ความสัมพันธ์ระหว่างเราก็เหมือนกัน ถ้าคอยใส่ใจแล้วดัมไปได้ นานๆ แบบนั้นก็คงจะดี"

"คงต้องดัมไปจนไขกระดูกเสื่อมนั่นแหละ"

เอาอีกแล้วสินะ

คนในครัวต่างพากันถอนหายใจและส่ายหน้าไปตามๆ กัน รู้หรือไม่ว่ามันเป็นคำพูดที่ดี แต่ถ้าจะพูดจาเลี่ยนๆ ออกมาหน้าตาเฉยทั้งที่มีคนอยู่หลายคนแบบนี้ผู้ถูกอดจวบกันให้เห็นต่อหน้ายังจะทรมานใจน้อยกว่ามายาหันไปมองเกลติกส์แล้วพูดขึ้นมาด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ

"นี่ เกลิกค์ ผู้ชายเอเชียเป็นแบบนี้กันหมดเลยหรอ"

"ไม่รู้สิ แต่ผู้ชายเกาหลีก็ได้ชื่อว่าเป็นที่สวยที่สุดในแถบเอเชียอยู่เหมือนกันนะ"

"ถ้าแต่งงานแล้วคงจะเปลี่ยนไปเองละมัง"

"เรื่องนั้นก็เหมือนกันทุกเชื้อชาตินั้นแหละ พวกหนึ่งรักมักจะทำแต่ฉากก่อนแต่งงาน ไม่มีค่อยมีฉากหลังแต่งงานหรือจริงจัง เพราะหลังจากนั้นมันก็ไม่มีความรักโรแมนติกแล้ว พอเป็นสามีภรรยากันมันก็กลายเป็นละครครอบครัว และละครครอบครัวส่วนใหญ่ก็นำเสนอแค่ปัญหา เรื่องทะเลาะเบาะแว้ง และการคืนดีกันไปวนมาอยู่แบบนี้แหละ"

เมื่อได้ยินคำพูดนั้นของเกลิกค์ เจเน็ตจึงพูดขึ้นมาด้วยน้ำเสียงเย็นชา ก่อนตอบท้ายว่า

"อยากให้เห็นสองคนนั้นแต่งงานกันเร็วๆ จัง"

"ฟังแล้วเหมือนเป็นความปรารถนาที่เต็มไปด้วยความมุ้งมิ้ง ยังไงไม่รู้ล่ะครับ"

แต่แววตาของเจเน็ตดูไม่เหมือนคนที่พูดเล่นเลย แอนเดอรัลสันที่อยู่ข้างๆ จึงพูดขึ้นมาด้วยสีหน้าจริงจังว่า

"เป็นคำพูดที่ดีที่สุดเท่าที่เธอเคยพูดมาเลยนะ"

"ฉันก็พูดแต่คำดีๆ ตลอดแหละ"

เจเน็ตมองแอนเดอรัลสันอยู่ครู่หนึ่งแล้วหันไปทางอื่น แล้วตอมนั้นเธอก็ชะงักไป เพราะเอลล่ากำลังจ้องเธอด้วยสายตาโกรธเคือง

"แต่หนูไม่อยากเห็นอะไรแบบนี้ล่ะ"

"นี่สัมผัสระเบิดสุดท้ายแล้วใช่ไหม"

"เรียกว่าสัมผัสระเบิดเลยหรอ มีของแต่ไม่ถืออย่างง"

มินจุนเอากระเป๋าเดินทางใบสุดท้ายใส่รถแล้วยกไหล่ ส่วนใหญ่ อากาศในแคลิฟอร์เนียจะค่อนข้างอบอุ่น ของที่อยู่ในกระเป๋าเดินทาง จึงมีแค่เสื้อแจ็คเก็ตกับเสื้อโค้ทบางๆ แค่ไม่กี่ตัว นอกนั้นก็เป็เสื้อ สำหรับฤดูร้อนเกือบทั้งหมด เขาหันกลับไปมองบ้านที่อยู่ภายใต้ แสงแดดอันอบอุ่น บนกำแพงสีอิฐมีร่องรอยขีดข่วนตามกาลเวลา มองเห็นปล่องไฟอยู่ที่ฝั่งหนึ่งของกำแพง เขาพูดด้วยน้ำเสียงเศร้าๆ ว่า

"พอจะไปจริงๆ ก็ใจหายนะ"

"จะไปจากบ้านดีๆ แบบนี้ ไม่ใจหายสิแปลก"

"บ้านนายก็ดีเหมือนกัน ทำไมไม่เห็นนายใจหายเลย"

"บ้านดีแล้วยังไง มีผียู้งตั้งสองตน"

"เรียกพ่อแม่ว่าผีมันก็เกินไปหน่อยนะ"

"นายก็ลองเจอดูบ้างสิ ดูซิว่ายังจะพูดว่าฉันทำเกินไปอยู่รีเปล่า พ่อแม่นายใจดีนี่ นายไม่เข้าใจหรอก"

มินจุนได้แต่เลิกคิ้วขึ้นโดยไม่พูดอะไร คำพูดของแอนเดอริสัน ก็ไม่ผิดซะทีเดียว เพราะพ่อแม่ของมินจุนกับพ่อแม่ของแอนเดอริสัน ไม่เหมือนกันจริงๆ แต่...

"แต่เมื่อก่อนเห็นอีเมลเลียน้ำตาคลอตอนที่นายเก็บของนะ"

"น้ำตาที่ไหนกัน"

แอนเดอริสันตอบด้วยสีหน้าไม่สบายใจ เรเซลที่กำลังมองพวกเขา จึงพูดขึ้นมาว่า

"อีเมลเลียน่ะแกล้งทำเป็นเข้มแข็ง แต่ข้างในก็เข้มแข็ง"

"ฟังไม่ค่อยเข้าใจเลยครับ ต้องบอกว่าแกล้งทำเป็นเข้มแข็ง แต่ข้างในอ่อนไหวไม่ใช่หรือครับ"

"ถึงแม้จะเป็นผู้หญิงที่เข้มแข็งถึงขนาดนั้น แต่เวลาที่ลูกจาก

ตัวเองไปก็เป็นเรื่องที่ทำให้ใจยาก ยิ่งเป็นลูกชายที่ประคบประหงมมาตลอดเวลายุ่สิบกว่าปีด้วยแล้ว"

"แม่ผมไม่ใช่แนวประคบประหงมแบบนี้มันังครับ"

แอนเดอร์สันทำท่าเหมือนจะพูดอะไรต่อ แต่พอเจอสายตาของเรเชลจึงหยุดเอาไว้แค่นั้น ส่วนมินจุนพอเห็นเรเชลแบบนี้ก็อดสงสัยไม่ได้ว่าเรเชลกับแดเนียลไม่เคยมีลูกด้วยกันหรือว่าสูญเสียชีวิตไปกันนะ ในเมื่อใช้ชีวิตคู่ด้วยกันนานขนาดนั้นก็น่าจะต้องมีลูกสักคน แต่ไม่เคยมีใครพูดถึง และแน่นอนว่าเขาไม่ใช่คนที่ไม่รู้จักรากกาลเทศะจนถึงขั้นไปโพล่งถามจากเรเชลเองโดยตรง เพราะมันเป็นเรื่องส่วนตัว ถ้าเจ้าตัวไม่ได้พูดออกมาเองเขาก็ไม่มีสิทธิ์และไม่มีควมจำเป็นต้องไปถาม

"สุดท้ายก็ต้องไปแล้วสินะ มินจุน"

"ที่ผ่านมาเป็นช่วงเวลาที่ดีมากเลยครับ คงจะไม่มีข้าวบ้านไหนอร่อยได้เท่านี้อีกแล้วในชีวิตของผม"

"ตายล่ะ พูดแบบนี้เดี๋ยวคยาจะน้อยใจเอานะ"

"คยาอย่าไม่เคยทำอาหารให้ผมกินที่บ้านเลยนี่ครับ"

"สักวันก็คงจะทำให้ไม่ใช่หรอก"

คำถามหยอกเย้าของเรเชลทำให้มินจุนหันไปมองทางอื่นอย่างเขินอายแทนคำตอบ

"มันมักจะมีสถานการณ์ที่ทำให้คนเรามีทางเลือกแค่คว้าให้มันหรือไม่ก็ปล่อยมือจากมันไป อาจจะฟังดูเหมือนยายแก่หัวโบราณ แต่สิ่งที่ผู้หญิงคาดหวังจากผู้ชายไม่ได้มีอะไรมากมายเลย แค่อยากให้เราทอดเอาไว้ให้แน่นๆ เท่านั้นเอง"

"อาจารย์เองก็เป็นแบบนี้แหละครับ"

"ถึงแม้คนจะชอบบอกว่าฉันมีนิสัยกระด้าง แต่ฉันก็ไม่ใช่ผู้ชายนะ"

ในขณะที่ผู้ชายอยากจะครอบครองโลก ผู้หญิงก็ต้องการผู้ชายที่ครอบครองโลก และพอรู้ว่าเราได้ครอบครองแล้วแน่ๆ ก็อยากจะให้ผู้ชายยึดติดอยู่กับเราให้ได้ ผู้หญิงที่ทำให้ผู้ชายยึดติดไม่ได้ก็จะเกิดความเคลือบแคลงใจกับความรักได้ง่าย"

มินจุนพยักหน้าเห็นด้วยกับคำพูดนั้น หลังจากครุ่นคิดอย่างจริงจัง อยู่ครู่หนึ่งเขาก็ถามออกมาว่า

"แต่ผมก็ค่อนข้างยึดติดมากพอแล้วไม่ใช่หรือครับ"

"มันสุภาพอ่อนโยนเกินไป บางครั้งในความสัมพันธ์ของคุณรักไม่ต้องการสุภาพก็ได้ ลองคิดดูสิว่าถ้าคบเพื่อนแล้วเพื่อนเอาแต่ทำตัวเป็นทางการกับเรา เราจะอยากทำตัวสบายๆ กับเพื่อนคนนั้นรึเปล่าล่ะ"

"...ก็คงจะยากอยู่เหมือนกันครับ"

มินจุนตอบด้วยน้ำเสียงไม่มั่นใจ เรเซลจึงยิ้มกว้างพร้อมยกมือขึ้นแตะไหล่ของมินจุน

"เธอเป็นเด็กฉลาด ฉันคิดว่าเธอจะเข้าใจในสิ่งที่ฉันพูดนะ ขอสอนไว้เท่านี้ก็แล้วกัน คงไม่คิดว่าฉันเป็นยายแก่น่าเบื่อหรือใช้มั๊ย"

"ต่อให้อาจารย์มานั่งท่องสารานุกรมตรงหน้า ผมก็ไม่เบื่อหรือครับ"

"ประจบชัดเจนนะ"

"ประจบแบบใจแจ้งใจน่านรักกว่าประจบแบบมีชั้นเชิง ว่ามั๊ยครับ"

"พวกเธอนี่นะ"

เรเซลยิ้มอย่างเอ็นดู

"ขอบคุณนะครับอาจารย์ แต่พูดลาแบบนี้ก็ฟังดูแปลกๆ เพราะผมแค่อย้ายออกไปอยู่ที่อื่นเท่านั้นเอง"

"มานี่สิ"

เรเซลอำแขนออก มินจุนจึงเดินเข้าไปสวมกอดเรเซล

"เธอเป็นเหมือนลูกชายของฉัน และมันก็จะเป็นอย่างนั้นต่อไป เมื่อไหร่ที่คิดถึงอ้อมแขนของครอบครัวก็มาหาฉันได้ตลอดเลยนะ"

เมื่อได้ยินแบบนี้มันก็นึกถึงแปลกๆ ขึ้นมา เขายังมีครอบครัวอยู่ที่เกาหลีและยังมีแฟนซึ่งก็คือคาย่า แต่สำหรับเรเชลนั้นไม่มีใครเลยถึงแม้ว่าข้างๆ เธอจะมีไอแซคผู้ซื่อสัตย์คอยดูแลอยู่ตลอดก็ตาม ดังนั้นคนที่คิดถึงอ้อมแขนของครอบครัวน่าจะเป็นเรเชลมากกว่าเขา พอคิดได้แบบนี้เขาก็รู้สึกหนักอึ้งในใจ จึงกอดเธอแน่นขึ้นกว่าเดิมแรงที่ส่งไปที่แขนนั้นเต็มไปด้วยความสงสาร ความรัก และความรู้สึกผิดที่ต้องจากไป

"อย่าคิดว่าผมเป็นเหมือนลูกชายเลยครับ โปรดคิดว่าผมเป็นลูกชายจริงๆ ตอนที้อาจารย์กอดผม ผมก็จะกอดอาจารย์เอาไว้เหมือนกัน"

"พูดอย่างมั่นใจเต็มเปี่ยมเลยนะ นี่คิดจะปลอบใจฉันหรือ"

"ใช้ว่าคนที่อายุมากกว่าจะปลอบใจได้อยู่ฝ่ายเดียวนี้ครับ"

เรเชลผลัดมินจุนออกเบาๆ พร้อมทำหน้าตกใจเล็กน้อย

"ไปกันได้แล้ว เธอขอลาหยุดเพื่อจะย้ายบ้าน อย่ามัวมาเสียเวลาคุยเล่นอะไรแบบนี้เลย"

"ต่อให้ลาหยุดเพื่อมาคุยเล่นกับอาจารย์ก็ไม่เห็นจะเป็นไรเลยนี่ครับ"

"ทักษะการพูดของเธอนี้ไม่ธรรมดาเลยจริงๆ นะ"

เรเชลยิ้มเหมือนนยอมนแพ้มินจุนที่พูดจาเสียนๆ ออกมาได้หน้าตาเฉย แหวดตาและน้ำเสียงดูจริงจังไม่เหมือนคนกำลังโกหก เธอจึงไม่แปลกใจเลยที่คาย่าจะหลงรักเขา ไมสิ ไม่เกี่ยวว่าเป็นเรื่องระหว่างชายหญิงหรือเรื่องอายุมากน้อย แต่ความจริงใจและตรงไปตรงมาของเขานั้นไม่ว่าเป็นใครก็คงรู้สึกดีทั้งนั้น ความสุภาพอ่อนโยนของเขาจะช่วยโอบอุ้มสมาชิก

ในครัวเอาไว้ และครัวแบบนั้นก็จะสามารถต้อนรับลูกค้าได้อย่างอบอุ่นกว่าเดิม

"พอถึงแล้วผมจะโทรมานะครับ"

"ไม่ได้ไปไกลเลย จะต้องโทรมาบอกทำไม จัดของแล้วก็พักผ่อนเถอะ ฉันทขอสิ่งในฐานะหัวหน้าเซฟก็แล้วกัน"

"ครับผม"

มินจุนทำท่าตะเบะแล้วขึ้นรถไป พอรถเคลื่อนออกไปไกลแล้ว เรเซลก็หันหลังกลับ ก่อนหน้ายังมีเสียงคุยกันดังอยู่รอบบ้าน แต่ตอนนี้ไม่มีเสียงอะไรเลย ไม่มีทั้งเสียงลม เสียงนก เสียงแมลง หรือแม้แต่เสียงรถยนต์ เรเซลมองบ้านอย่างเหม่อลอย บ้านที่เคยดูโรแมนติกราวกับภาพวาดกลับดูอ้างว้างมากในตอนนี้

"เจียบเหงาจัง"

เจียบเหงาจนก้าวเท้าไม่ออกเลย

บ้านเช่าของพวกเขาสามคนตั้งอยู่แถวชานเมืองของเบเวอร์ลีฮิลล์ สองข้างทางมีต้นไม้สูงเรียงรายอยู่ ถนนหน้าบ้านมีรถจอดอยู่เต็มไปหมด และหนึ่งในนั้นก็มียี่ห้อที่บรรทุกข้าวของของมินจุนและแอนเดอริสัน จอดอยู่ด้วย พอลากกระเป๋าเดินทางเข้าไปในบ้านก็เห็นค้ายากำลังปิดฝุ่นอยู่

"ขนของมาหมดแล้วเหรอ"

"อ้อ มีเท่านี้แหละ"

"เรียบง่ายดีจัง"

เฟอริเนเจอร์ที่สั่งเอาไว้ถูกนำมาส่งเมื่อสองสามวันก่อนแล้ว มินจุนถอนหายใจแล้วทิ้งตัวลงบนโซฟา ค้าย่าจึงขมวดคิ้ว

"มาถึงก็จะพักเลยหรือ ช่วยทำงานเดี๋ยวนี้ มีงานให้ทำเต็มไปหมด"

"เรื่องทำความสะอาดเป็นหน้าที่เธอไม่ใช่หรือ"

"จะไม่ช่วยกันใช้มั๊ย"

คายนารีตามอง มินจุนจึงจับข้อมือของคายนารีแล้วดึงเข้ามา ร่างของคายนารีจึงเซมาทับร่างของเขา

"ทำอะไรของนาย"

"พักสักเดี๋ยวละ ตอนนี้อยู่ใจมันว่าวุ่นไปหมด"

"...มีเรื่องอะไรหรือ"

มินจุนกระชับกอดคายนารีแทนคำตอบ คายนารีขยับตัวเล็กน้อยราวกับไม่ค่อยสบายตัว

"จะกอดก็กอดให้ดีๆ สิ อยู่ทำน้ำมันปวดเอว"

"อาจารย์เรเซลบอกว่าให้ฉันลองทำตัวเป็นพวกแบบบอยบ้าง"

"อาจารย์ไม่น่าจะหมายถึงอะไรแบบนี้ละ"

มินจุนยิ้มแล้วปล่อยมือออกจากคายนารี พอลุกขึ้นยืนได้คายนารีก็จัดเสื้อผ้าของตัวเองให้เรียบร้อยก่อนจะมองไปที่ตักของมินจุนและที่นั่งวางตรงข้างเขา สุดท้ายเธอก็เลือกอย่างละครั้ง กันครึ่งหนึ่งอยู่บนโซฟา อีกครึ่งหนึ่งอยู่บนตักของเขา

"ไหนบอกว่าถ้าจะกอดก็ให้กอดดีๆ ไรละ แล้วดูตัวเองนั่งสิ"

"ในอินเทอร์เน็ตบอกว่าคนเป็นแฟนกันถ้าอยากรักษาความสัมพันธ์ให้ตลอดรอดฝั่งก็ห้ามให้ใจไปจนหมด ต้องให้เพียงแค่ครึ่งเดียวว่าแต่นายมีเรื่องอะไร ทำไมถึงทำหน้าที่แบบนี้"

"ตอนออกจากบ้านอาจารย์เรเซลพอคิดว่าอาจารย์จะต้องอยู่ในบ้านกว้างๆ อย่างโดดเดี่ยวล้าพัง ฉันก็เลยรู้สึกไม่ดีนะ"

"ยังไงก็อยู่คร่าวเดียวกันนี่"

"แต่สำหรับบ้านมันเป็นคนละเรื่องกัน เวลากลับบ้านก็ควรจะมี
คนรอรับเราอยู่..."

"ยังมีไอแซคไม่ใช่เหรอ"

"ความสัมพันธ์ของเขาสองคนดูเป็นเจ้านายกับลูกน้องมากกว่า
คนในครอบครัว"

"เลิกคิดเรื่องของคนอื่นได้แล้ว เข้ามาสิ ฉันทำความสะอาด
ห้องของเราเสร็จแล้ว"

คาย่าหอมแก้มมินจนก่อนจะลุกขึ้นยืน สุดท้ายยคนที่ต้องใช้
มาสเตอร์เบดรูมด้วยกันก็คือคาย่ากับมินจนเพราะเอาเข้าจริงแล้ว
มินจนสะดวกใจที่จะอยู่ห้องเดียวกับคาย่ามากกว่าแอนเดอร์สัน แต่
ถึงแม้จะอยู่ห้องเดียวกันเขาก็กับคาย่ากันอนคนละเตียง ซึ่งตั้งอยู่ห่างกัน
โดยมีโคมไฟวางคั่นเอาไว้ คาย่าล้มตัวลงนอนบนเตียงและมองมาที่เขา

"มัวยีนนี่อยู่ทำไม นายก็ลงมาอนด้วยสิ"

"ตอนนี้นะเหรอ"

"แล้วจะนอนพรงนี้เหรอไง"

มินจนลังเลอยู่ครู่หนึ่ง เขาไม่ได้อยู่ในชุดที่ควรนอนลงบนเตียง แต่
ถ้าอ้างเหตุผลนั้นคาย่าจะต้องโกรธแน่ๆ สู้ค่อยไปซักผ้าห่มใหม่
ให้สะอาดวันหลังดีกว่า สุดท้ายเขาก็ล้มตัวลงนอนบนเตียงข้างๆ คาย่า

"ขอมือหน่อยสิ มินจน"

"เห็นฉันเป็นหมาเหรอไง"

ทั้งที่พูดออกไปแบบนั้น แต่มินจนก็ยื่นมือออกไปแต่โดยดี คาย่า
จับมือเขาเอาไว้พร้อมหลับตาลงและยิ้มอย่างอึมเอมใจ

"ต่อไปทุกวันเราจะนอนกันแบบนี้ละ"

"ทุกวันเป็นแบบนี้ ระหว่างเราคงไปไม่ถึงไหนแน่ๆ"

"ถึงแม้เราจะทำให้มันก้าวหน้าเร็วขึ้น แต่ตอนนอนก็ต้องจับมือกันแบบนี้ ไม่สิ ไม่ใช่แค่ตอนนอนเท่านั้น ไม่ว่าจะไปไหน ทำอะไร ก็ต้องจับมือกันแบบนี้ตลอดนะ"

"เวลาไปห้องน้ำล่ะ"

"เลิกพูดอะไรที่ทำให้เสียบรรยากาศสักทีเถอะ"

คาย่าหยิกหลังมือของมินจุนเบาๆ

"ยังจำเรื่องที่เธอกับฉันเคยสัญญากันว่าไว้ตอนสมัยแข่งแกรนด์เซฟได้มั๊ย คาย่า"

"สัญญาอะไรหรอ"

"อาหารเข้ากับอาหารกลางวันที่เราเคยบอกว่าจะทำให้ฉันกินจนกว่าตัวเองจะแพ้แล้วตกรอบไป"

มินจุนหันหน้าไปสบตากับคาย่าที่กำลังจ้องมองเขาอยู่ก่อนแล้ว

"แต่เธอเป็นคนชนะ เธอจะไม่มีทางแพ้อีกแล้ว"

คาย่าไม่ตอบอะไร มินจุนจึงทำหน้าที่จริงจั่งแล้วกระซิบเบาๆ ว่า

"การที่เธอจับมือนี้เอาไว้ก็เหมือนกัน ไม่มีทางที่เธอจะถอยไปไหนได้แล้ว"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)